

II. évfolyam, 5. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1911. május.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

A vészjelzés.

Jézus ezt mondá Péternek: „Bizony mondom néked, ez északán minekelőtte a kakas szólna, háromszor megtagadsz engemet“ (Mát. 26. 34.) Ebben meg van adva elegendő módon a vészjel, mely a tanítványt visszatartsa az ilyen rút büntől; a vészjel, közvetlenül a cselekmény előtt! És ime, elmúlt néhány óra és mit olvasunk? „Akkor kezdé magát átkozni és kezdte esküdni, hogy nem ismerte volna az embert: és a kakas azonnal megszólala. Akkor megemlékezék Péter Jézusnak beszédéről.“

Mily gyorsan vagyunk készek elkövetni a bünt, még a vészjel dacára is. Elhaladunk a jelzés mellett, mely eléünk mered. A világ minden irányban óriásit haladt, csak a kísértéssel szemben való ellenállás művészetéből keveset tanultak az emberek. Elődeinknél sokkal jobban tudunk manapság a testi bajok ellen védekezni, gonosz betegségeket leküzdeni, elfojthatjuk a pestist, kolerát és különféle járványokat. Mindenféle bajt ma jobb emberi ellenőrzésnek vetik alá, mint hajdanában és ilymódon sok nyavalya, melyben az emberiség azelőtt sinylődött, ma már ritkaság vagy teljesen ismeretlen. De mily édes keveset haladt a világ a kísértéssel szemben való ellenállásban, a lélek régi ellenségei legyőzésében! A mult idők vétkei megszólalnak előttünk mint a vészjelzés és mégis haladunk utainkon tovább, mintha jelzések nem volnának!

Olyanok vagyunk, mint az egyszeri ifju leány, kit az anyja lebeszélni igyekezett a korai házasságról. — „De édes anyám, hiszen te is még csak tizenhat éves voltál, mikor férjhez mentél.“ — „Igen, de beláttam aztán nemsokára balgaságomat.“ — „Nos, anyám, én is szeretném belátni a balgaságomat!“

Nem okulunk legjobb barátaink intéseiből, előző kudarok intéseiből, az élet verességeinek és szenvedéseinek intéseiből, a Szentírás intéseiből, még a Megváltó szavainak intéseiből sem, amíg már késő és többé nem lehet elkerülni a hibákat, a bűnöket, a keserveket. „A kakas megszólala. Akkor Péter megemlékezék.“ Péter meggondolatlanul, vigyázatlanul a hű vészjelzésnél elhaladt és viselnie kellett ennek következményeit.

Az elhamarkodott mozdonyvezető sokszor túlmerész a vonattal. Akár Péterben, sok bennük is az önbizalom és önmaguk erejének túlbecsülése okozza, hogy nem látjuk a vészjelzést, amíg késő, a vonat kisiklik. Az önbizalom helyett jobb volna, ha hitünk volna, hitünk az Istenben, hogy el ne essünk.

Wbt.

A jó munkának nemcsak szélességben, hanem mélységben is meg kell növekednie.

Munkánknak az Úrért, alapja nyugovásunk az Úrban.

Terjesszük lapunkat!

A mi lapunk a mi zászlónk!

A BÉKE HARANG
 KIADÓHIVATALA
 VIII., Rottenbiller-utca 35. I. 3.

Tessék szint vallani!

Orosz történel.

Bizonyosztócsa

Ködös őszi napon történt. Az eső órák hosszat kopogtatta a vasúti kocsik ablakait; a tágas, unalmas vidék teljes szürkeségbe borult, néhány cserje és itt-ott egy magányos kunyhó okoztak csak némi változatosságot. Mindegyik állomásnál, hol a vonat megállt, összesereglenek az emberek, kíváncsi szemekkel fürkészvén a kiszállókat; minden új belépő friss hideget és nedvességet hoz be magával a kocsiszakaszb. Éppen két férfi szállt be. Alig ültek velem szemben, midőn az egyik kihuzott a zsebéből egy palackot, megnyitotta és odanyújtotta kísérőjének. Ez egyet húzott belőle és a pálinkaszag nyomában betöltötte az egész szakaszt. Azután megint az első ivott és így felváltva tovább, míg a palack kiürült. Erre reákeztek a káromkodásra és az egyikük oly rettenetesen átkozódott, hogy még olyant sohasem hallottam. Az asszonyok összerendeztek, a férfiak feltekintettek a káromkodókra. Így tartott ez még egy darabig, míg belefogtam egy önmagammal való párbeszédbe, amit gyakran meg szoktam tenni.

— „Ki tudja itt e kocsiban, hogy ez az ember az ördögé?” kérdeztem magamtól és rögtön magam válaszoltam reá: „Tudja mindenki, hisz ő maga kiáltozta.” — „Ki tudja itt e kocsiban, hogy én a Jézusé vagyok?” kérdeztem tovább és rögtön válaszoltam is: „Sajnos, nem tudja senki sem, mert itt nem ismernek engem.” „Nem akarod tudatni környezeteddel?” kérdém magamtól tovább. Rövid meggondolás után felelhettem reá: „Az Úr segítségével igen!”

Erre felkeltem, mély lélegzetet vettem és hangosan, hogy mindenki hallja, rázendítettem az énekre:

Szívemet hozzád emelem
És benned bizom, Uram!
És meg nem szégyenítetem,
Nem nevet senki rajtam,
Mert szégyent nem vallanak:
Aki hozzád esedeznek.
Azok pironkodjanak:
Aki hitetlenül élnek!

Még mielőtt befejeztem volna a verset, körülvettek az utitársak, míg a káromkodó, arcán a készülő zivatarral, kérdezte tőlem:

- Mit csinálsz itt?
- Énekelek, volt a válasz.
- Bolond, aki megérti.
- Bár te megértened!

— Hát mit énekelsz?

— Az Úr Istenről szól az énekem.

— Ugyan, hagyj fel evvel!

— Mivel hagyjak fel?

— Hogy a vallásodat nyilvánosan, vasúti kocsiban, kikiáltsd.

— Azt bizony nem teszem. Lám, félórával ezelőtt szint vallottál a te uradnak, ezen a félórán én fogok az én Uramnak szint vallani.

— Az én uramnak, mondd? Hát kicsoda az én uram?

— Az ördög a te urad, az enyém meg a Krisztus. Nem kevésbé vagyok büszke az én Uramra, mint te a tiédre. Most rajtam a sör. Ha a jelenlevők megengedik, a megkezdett dalt befejezem.

Több hang össze-vissza kiáltozott: Folytasd csak, énekelj, szívesen hallgatjuk!

Igy azután tovább énekeltem és mikor vége volt a második versnek, láttam, amint a káromkodó elfordult és felkelt. Nemsokára el is hagyta a vonatot és be kell vallanom, örültem, hogy már nem látom. Most már megkönnyebbülve énekeltem el egyik verset a másik után és mihamar mások hangjai is csatlakoztak.

Mire ez az énekes istentisztelet befejeződött, egy öreg ember lépett hozzám és kezemet megszorította:

— Köszönettel tartozom önnek és egy valamással.

— Köszönet, kérdem, miért?

— Azért hogy volt bátorsága e káromkodók ellen fellépni.

— Ezért ne nekem, hanem Uramnak adjon hálát. Helyt állok érte, bárhol is alkalom kínálkozik reá. Ön vallomásról is beszélt; miről van szó?

És az aggastyán, mellettem helyet foglalván, elkezdte:

— Legközelebb 83 éves leszek. Hatvan évnél hosszabb ideig lelkész voltam. Midőn ezt az embert káromkodni hallottam, rendre akartam utasítani. Kétszer, háromszor is fel akartam kelni, hogy mondjak valamit, de nem mertem.

Erősen a szemem közé nézett és folytatta:

— Hallgasson meg, barátom. Öreg ember vagyok és még csak kevés időm maradt az életre, de most az ön jelenlétében fogadalmat teszek. Amit elmulasztottam, többé nem pótolhatom s ez fáj nekem. De most fogadom, az én Uramnak és Ildvezítőmnek, hogy mindenütt és mindenkiel szemben, bárhol is alkalmat ad reá, vele szemben szint vallok, érte helytállok, kerüljön bármibe is.

(A. d. W.)

A bocsánat hatalma.

Elbeszéli rev. Holden Stuart.

Néhány éve Egyiptomban jártam és katonák részére tartottam néhány gyűlést. Egyik este a híres highländer ezred bizonyos káplárával beszéltem, ki az Úrnak lobogó és ragyogó fényessége volt. Megkérdeztem tőle: „Hogyan történt, hogy megtaláltad az Urat?” Erre ez a következőt mondta el: „Van a századunkban egy katona, aki még Malta-szigetén megtért, mielőtt az ezred Egyiptomba érkezett. Bizony megkeserítettük az életét. Az ördög arra uszított, kíséreljek meg mindent, hogy ezt a katonát megboszantsam. Egyik éjszaka — micsoda borzalmas éjszaka volt ez — éppen az őrszolgálatból jött. Halálra fáradt és átázott volt; de mielőtt lepihent, előbb térdre borult, hogy imádkozzék. Csizmáim nedvesek és piszkosok voltak; de az egyiket odadobtam fejéhez az egyik oldalra, a másikat a másik oldalra; mindez azonban nem zavarta imádságában. Másnap reggel csizmáimat kiliszlitva és kifényesítve ott találtam ágyamnál. Ez volt az ő válasza az én durvaságomra. De ez már nagyon sok volt nekem. Szívem megtört. Még ugyanazon napon megtértem az Úrhoz.”

Hűség Urunk és Megváltónk iránt, még gúny és gyalázat közepette is, mindig elismerésre lel és legnagyobb elleneit is lábai elé borítja.

Egy könny hatalma.

Néhány éve történt, hogy Boroszlóban egy szabó ott ült szokásos módon munkaasztala előtt, midőn kopogtattak és belépett egy fiatal zsidó diák, hogy mértéket vétessen. Míg a derék mesterember vele foglalatzkodott, úgy magában szemlélgette a vevőjét és elgondolta: Be kár, hogy ez a kedves és látszólag rendkívül művelt fiatal ember talán elvesz és sem életében, sem halálában nincsen meg az a vigasztalása, melylyel én, szegény iparos rendelkezem. Ez a gondolat annyira megrendítette a szegény embert, hogy nagy könny pergett le arcán.

— Ejnye, hát magát mi lelta? kérdezte a fiatal ember.

— „Bocsásson meg kérem, válaszolt a szabó, de ha látom itt önt csupa erőben és életkedvben, úgy elsomorít a gondolat, hogy ön tán sohasem jut az igazi boldogsághoz, mert nem az Úr Jézusé.” — Szóltanul távozott az ifju, de az emlékezés eme könnyre nem hagyta nyugton. Megszerezte magának az ujszövetséget és mert komolyan vette, nem-

sokára tudott látni és hinni. Az ő megtérése nem volt, mint a korabeli zsidóké, nyereszkedő spekuláció. Igaz valóságban odaadta magát a Megváltónak és azonkívül, mert kitünő orvos vált belőle, sok lelket az Úrhoz vezérelt. Több vallásos könyvét, mely alá a *Fromann Emánuel* neve van jegyezve, a német és francia közönség gyönyörűséggel olvassa.

Fgl.

Franklin szabályai a bölcseségről és erényről.

Franklin Benjámín, a nagy amerikai polgár, a villámhárító feltalálója (élt 1706 és 1790 között) a bölcsesség és erény következő szabályait állította fel:

1. *Józság.* Sohase egyél annyit, hogy az étel nyomjon; sohse igyál annyit, hogy fejed nehéz legyen.

2. *Hallgatás.* Sohase mondj mást, mint ami neked vagy másoknak hasznos. Kerüld az üres fecsegést.

3. *Rend.* Minden tárgynak meg legyen a maga helye, minden dolognak a maga ideje.

4. *Határozottság.* Tedd fel magadban, megtenni azt, amivel tartozol. Amit egyszer már jónak megismertél és elhatároztlál, azt ne szívd vissza.

5. *Takarékosság.* Csak oly kiadást tégy, ami neked és másoknak hasznos; céltalanul sohse költsékezz.

6. *Tevékenység.* Sohasem légy tétlen, foglalkozz mindig hasznos dologgal; ne tégy felesleges dolgot.

7. *Őszinteség.* Ne színlelj. Úgy beszélj, ahogy gondolsz: igazán és alakoskodás nélkül.

8. *Mérséklet.* Sértések fel ne ingereljenek, még ha súlyosak is.

9. *Tisztaság.* Ne tűrj szennyet sem a testen, sem a lakásban, ruhán, könyvön stb.

10. *Nyugalom.* Ne hagyd magad bármely esemény által sodrodból kivetni.

11. *Igazságosság.* Mindenkiel bánj érdeme szerint és amit akarsz, hogy az emberek veled tegyenek, azt tegyed velük.

12. *Tiszta szív.* Ne adj helyet magadban tisztátalan gondolatnak. Már csupán a lehellet elhomályosítja a tükröt. Gondold meg, mily boldogság tiszta szívűnek lenni. (Máté 5. 8.)

*

Franklin Benjámín egész életében az Isten igéjének szorgalmas hallgatója volt és mint keresztyén halt meg.

A züllés útján. *Methel*

Három ifju ember állt egy fényesen kivilágított ház előtt és élénken beszélgettek. Az egyik tétován nézett az ajtó felé — vendéglő ajtaja volt — míg a másik kettő igyekezett őt rábeszélteni. „Csak rajta, jer velünk, tedd meg hát. Most jöjj be, csak ez egyszer, hisz ma szól a zene”. Így biztatja az egyik és a másik is folytatja: „Engem bánts meg, ha nem jössz be!” — „De most igazán nem lehet. Késő van már, nyolc óra elmúlt és ha későn érek haza, atyám szemrehányásokkal illet, mert megígértem neki, hogy naponkint este rendszer időben jövök haza.”

A másik kettő felkacagott. „Igy vagyunk hát? Innen fú a szél? Úgy látszik, kikaptál az öregtől. Ne légy gyerek, aki fél az apjától!”

Az ifjú elpirult, társai megragadták és magukkal vitték a nagyterembe. Késő éjjel ment haza, tántorgó léptekkel, lassan nyitott be szobájába, hogy senkit fel ne ébresszen. Nem is sejtette, hogy anyja órákhosszat könnyezve várja.

Három hónap múlva koporsót vittek ki a városból. Egy ifjú haladt utána, a fájdalom lesújtotta, a haloít az ő anyja volt és könnyelműségével ő vitte sirba. Most keservesen megbánta, de már késő volt, anyjától bocsánatot nem kérhetett többé.

Öt év mult el azóta. Ekkor meglátogattam egy elmegógyintézetet. Az igazgató ugyanis jó ismerősöm volt és sorba megmutatott mindazt. Az egyik cellára azt mondta, hogy annak lakója a legszerencsétlenebb. Megdöbbenve ismertem meg benne az ifjút, kiről szólottam. Ott feküdt a földön, szemei kiforgatva, szája habzott és torkaszakadtából ordított: „Anyám, anyám, bocsáss meg! — Csak még egyszer bocsáss meg! — elvesztem, elvesztem. —” Egy darabig pihent, azután újból rángatózni kezdett és borzalmasan hangzott kiáltószava: „Adjatok innom csak egy cseppet, különben végem lesz!”

Megrendülve távoziunk. Az igazgató elbeszélte, hogy az ifjú anyja halála után mindinkább mélyebbre süllyedt, mindjobban belevetette magát gonosz cimborái hálójába, sikkasztott, elbocsátották, nyomorgott, iszogatótt, részegségében meggyilkolta egyik barátját letartóztatták, de mert a téboly tört ki rajta, gyógyintézetben helyezték el.

Ezek a világ! széles utjai. Keressük a keskeny ösvényt inkább. *G. Bt.*

Innen-onnan.

Mire lapunk jelen száma az olvasó kezébe kerül, Ausztria és Magyarország meth. egyházi konferenciája első ülésére már összegyűlt. Remélhetőleg következő számunkban részletes tudósítást hozhatunk. Dr. Burt püspök, ki az elnöki széket fogja elfoglalni, már hazatért szentföldi utazásáról és ápr. utolsó hetében a bulgáriai konferenciát vezeti.

Április 11-én és 12-én Budapesten megtartották a vasárnapi iskolák első konferenciáját, melyet a vasárnapi iskolai szövetség készített elő. Az összejövetel jó eszköznek bizonyult arra, hogy a vasárnapi iskolák tanítókat és tanítónőket, kik az ország különböző vidékeiből sereglettek elő, meggyőzzék a gyermekek között való munka fontosságáról, nekik praktikus irányítást adjon és széles körökben érdeklődést keltsen a vasárnapi iskolák ügye iránt. Akié az ifjúság, azé a jövő. Szeretett hazánkban sokkal nagyobb súlyt kell helyezni a gyermekek között való munkára. Vajha a mély benyomás, melyet az áldásos együttléte eme napokban 150—200 vasárnapi iskolai oktató szerzett és magával hazavitt, arra szolgálna, hogy a vasárnapi iskolák szerte az országban felvirágozzanak!

Már előző számunkban megemlékeztünk koreai misszióink 25 éves jubileumáról, melyben résztvett egész egyházunk. A magyarországi gyülekezetek is megtartották missziói összejövetelüket és a koreai jubileumi alap számára hozzájárultak filléreikkel. E lap kiadója Budapesten, Verbászon, Szenttamásban és Újvidéken nagy örömmel előadásokat tartott a koreai misszió csodálatos diadalairól és megállapítható, hogy mindenütt élénk érdeklődés mutatkozott a pogánymisszió iránt. Hogy is lehetne másként! A jelentések, melyek a kereszténységnek a pogányok országaiban való győzedelméről szólnak, tulajdonképpen az Apostolok Cselekedetei könyvének folytatása. Amely gyülekezetben igazán élet van, az megnyilvánul abban, hogy a misszióért, belsőért és külsőért, munkálkodnak, adakoznak és imádkoznak.

Nagypénteken budapesti gyülekezetünket a tisztesség érte, hogy hallgathatta Mann Teofil lelkészt, a majnai Frankfurt papnevelődjének tanárát. A figyelmes hallgatóság előtt ezen témát fejtegette: „Az emberiség képviselői Jézus haláláról.” Az utána következő ifjúsági egyesületi gyűlésen pedig ismertette munkásságát, mint a ker. diákszövetség titkára. Különösen érdekesek voltak ama benyomások leírásai, melyeket ezen szövetség legutóbbi konferenciáján, Tokióban, Keletázsában szerzett. Hála Istennek, mindenütt mozog a föld! Majdnem az összes népek diákjai között vannak a Jézusnak lelkes hívei, akik készek életüket odaadni a megfeszített és feltámadott Jézusnak. Mann lelkész szólt kínai diákokról, akik 600 K havi fizetéssel járó állami alkalmaztatást visszautasítanak és inkább havi 60 K-ért egy missziói társaságban szolgálnak, mert hivatottságot éreznek az Úrtól, hogy népüknek az evangéliumot hirdessék. Ahol a Jézusban való ily hit él, párosulva ennyi áldozatkész szeretettel, ott nagyot várhatunk egy nép részére. — Mann lelkész a bácskai gyülekezeteket is meglátogatja és azután Konstantinápolyba utazik, hogy résztvegyen a ker. diákok ottani konferenciáján.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körút 48. I.:
vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 óraker,
kedden este 8 óraker és
csütörtökön este 8 óraker (magyarul).
Palotaújfalun, Dugonits-utcza 25.:
szerdán este 7 óraker.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.